

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Kubicki

Protokolant: Karolina Bryl

w obecności Prokuratora Prok. Rej. Poznań – Grunwald w Poznaniu Krzysztofa Kapuścińskiego

po rozpoznaniu w dniach: 07 grudnia 2016 roku, 11 stycznia 2017 roku, 22 lutego 2017 roku, 05 kwietnia 2017 roku, 10 maja 2017 roku, 14 czerwca 2017 roku

na rozprawie sprawy

M. S., córki M. i E. z domu Ł., urodzonej (...) w P.

oskarżonej o to, że:

w P. w okresie czasu od 01 czerwca 2014 roku do 17 listopada 2015 roku znęcała się fizycznie i psychicznie nad osobą najbliższą, małoletnią córką P. N. urodzoną (...) poprzez szarpanie, popychanie, uderzenie po ciele, wyzywanie słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obraźliwe, nadmierne kontrolowanie, ponadto w dniu 17 listopada 2015 roku uderzyła ww. pokrzywdzoną małoletnią w twarz otwartą dłonią w wyniku czego P. N. wymiotowała

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

1. Ustalając, iż w ramach zarzucanego jej czynu **M. S.** dopuściła się tego, że w P. w dniu 17 listopada 2015 roku naruszyła nietykalność cielesną swojej małoletniej córki P. N., uderzając ją otwartą dłonią w twarz, to jest popełnienia czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. oraz uznając, że wina wyżej wymienionej i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, nadto postawa oskarżonej niekaranej za przestępstwo umyślne, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że mimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne przeciwko **M. S.** na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

2. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzeka wobec **M. S.** świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

3. Na podstawie § 1 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2013.1476) w zw. z § 4 ust. 1 i ust. 3, § 17 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 pkt. 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. E. kwotę 1.254,60 zł z uwzględnieniem podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków kuratora dla małoletniej P. N..

4. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu w kwocie 1946,60 zł nadto w oparciu o art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 233 z późn. zm.) wymierza jej opłatę w wysokości 60 złotych.

SSR Robert Kubicki

UZASADNIENIE

W sprawie oskarżonej M. S. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. zamieszkuje wraz ze swoim mężem S. S. (1) oraz małoletnimi dziećmi – G. N., pochodzącą ze związku małżeńskiego z T. N. oraz K. S. (1), pochodzącym ze związku małżeńskiego ze S. S. (1) w P., przy ul. (...). Do dnia 17 listopada 2015 roku wraz z nimi zamieszkiwała również pokrzywdzona P. N. – córka oskarżonej z małżeństwa z T. N..

W dniu 17 listopada 2015 roku pomiędzy oskarżoną, a pokrzywdzoną doszło do kłótni, w wyniku której M. S. uderzyła P. N. otwartą dłonią w twarz. Powodem kłótni było to, że P. N. po raz kolejny okłamała matkę. Następnego dnia pokrzywdzona nie wróciła po szkole do domu, tylko pojechała się do ojca T. N.. Wraz z ojcem udała się na Komendę Policji w L., aby założyć Niebieską Kartę oraz celem powiadomienia o zdarzeniu z dnia 17 listopada 2015 roku. Od tego czasu P. N. mieszka wraz z ojcem, matkę natomiast odwiedza od czasu do czasu i ma z nią obecnie dobre relacje.

Przed zdarzeniem, będącym przedmiotem niniejszego postępowania pomiędzy M. S., a P. N. wielokrotnie dochodziło do kłótni, której często kończyły się ostrą wymianą zdań, ale do dnia 17 listopada 2017 roku nie dochodziło między nimi do rękoczynów. Kłótnie pomiędzy matką, a córką spowodowane były głównie tym, że P. N. nie stosowała się do ustalonych przez matkę zasad, dotyczących m. in. korzystania z Internetu czy telefonu oraz powrotów do domu przed godziną 20.00 i związku z tym często okłamywała matkę. P. N. w środowisku szkolnym funkcjonowała względnie dobrze, choć zdarzały się ucieczki z lekcji. Będąc natomiast jeszcze w szkole podstawowej dokonywała samookaleczeń.

M. S. cały czas interesuje się sytuacją P. N., zawsze była w stałym kontakcie ze szkołą oraz z wychowawcą. Jednocześnie matka zawsze wymagała od córki przestrzegania jasno określonych zasad w związku z wiekiem córki oraz w trosce o jej dobro.

W ramach wszczętej procedury założenia (...) pracownicy Socjalni Ośrodka Pomocy Rodzinie w P. dwukrotnie odwiedzili M. S., a także odbyły się dwa spotkania grupy roboczej.

Oskarżona M. S. urodziła się w dniu (...) w P.. Oskarżona posiada na utrzymaniu troje dzieci w wieku 16, 13 i 2 lata. Zdobyła wykształcenie średnie, obecnie pracuje w sklepie (...) na stanowisku specjalisty sprzedaży zewnętrznej, z wynagrodzeniem około 2.400 zł miesięcznie.

M. S. nie była do tej pory karana sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. zeznań świadków: T. N. (k. 4-5v w zw. z art. 194-197, k.331-332), K. K. (2) (k. 197-201), B. K. (k. 201-203 w zw. z k. 35-37), K. W. (k. 64-66 w zw. z art. 204-205), I. S. (1) (k. 77-79 w zw. z art. 205-206), R. S. (k. 81-82 w zw. z art. 206-207), A. H. (k. 17-18 w zw. z art. 207-208), S. S. (2) (k. 14-15 w zw. z art. 208), A. D. (k. 10-11 w zw. z art. 208-209), P. S. (k. 23-24 w zw. z art. 209-210), K. S. (2) (k. 31-33 w zw. z art. 300-301), A. C. (k. 60-62 w zw. z art. 305-307), S. S. (1) (k. 41-43 w zw. z art. 308-309), mał. M. K. (k. 46-47 w zw. z art. 321-322), B. D. (k. 20-21 w zw. z k.331), J. W. (1) (k. 26-28 w zw. z k.331), G. N. (k. 113-116 w zw. z k.331);

2. opinii psychologicznej sporządzonej na zlecenie KP P. celem określenia wiarygodności zeznań do sprawy RSD 131/16 (k. 121-122) wraz z uzupełniającą opinią ustną biegłej K. S. (3) (k.322)

3. dokumentów w postaci: karty karnej (k. 90, 163 i 324), dokumentacji z Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w P. (k. 212-298).

Oskarżona M. S. nie przyznała się do zarzuczonego jej czynu. W toku postępowania odmówiła składania zeznań.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka T. N.. Tym nie mniej oceniając ich wiarygodność miał na względzie stosunki jakie łączą go z byłą żoną oraz to, że znaczną część informacji odnośnie relacji pokrzywdzonej z oskarżoną czerpał od samej pokrzywdzonej, która jak sam podkreślił, ma skłonności do mijania się prawdą. Świadek jednoznacznie zeznał, że przed zdarzeniem z dnia 17 listopada 2015 roku nie zauważył, aby P. N. miała na ciele jakiegokolwiek ślady świadczące o stosowaniu wobec niej przez matkę przemocy fizycznej.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również zeznania K. K. (2), będącej pracownikiem socjalnym Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w P., prowadzącym procedurę niebieskiej karty wobec oskarżonej, w których wskazała, że często widuje oskarżoną w pobliżu miejsca jej zamieszkania i nigdy nie zauważyła, aby ta źle traktowała swoje dzieci, nie widziała też jej nigdy pod wpływem alkoholu. Wskazała również, że gdyby nie fakt nieprawomocnego skazania M. S. to procedura niebieskiej karty najprawdopodobniej zostałaby zakończona. W ocenie świadka problem tkwi w konflikcie istniejącym pomiędzy oskarżoną, a jej byłym mężem, który ma inne podejście do wychowania dzieci niż M. S..

Nie było też podstaw do kwestionowania zeznań świadka B. K., która przyznała, że nie była świadkiem stosowania przemocy fizycznej przez oskarżoną wobec pokrzywdzonej. Podkreślić też należy, że znaczna część zeznań tego świadka opierała się o wiedzę czerpaną z relacji T. N. – byłego męża oskarżonej, M. K. – córki świadka, której z kolei pokrzywdzona zwierzała się z problemami z porozumieniem się z matką oraz z relacji samej pokrzywdzonej.

Sąd dał wiarę także zeznaniom K. W., wychowawcy pokrzywdzonej, z których wynika, że P. N. w szkole funkcjonowała co do zasady dobrze, a M. S. cały czas, również po wyprowadzce pokrzywdzonej z domu, interesowała się jej sytuacją związaną chociażby z ocenami.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznaniom I. S. (2), choć nie miała ona istotnej wiedzy odnośnie sytuacji P. N. w domu, w tym w szczególności odnośnie jej relacji z matką.

Wiarygodne były również zeznania R. S., gdyż były spójne i logiczne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, w szczególności potwierdziły, że zdarzenie z dnia 17 listopada 2015 roku miało charakter incydentalny.

Za wiarygodne Sąd uznał też zeznania A. D., dzielnicowego, prowadzącego procedurę niebieskiej karty albowiem były one wewnętrznie spójne. W ramach czynności związanej z procedurą niebieskiej karty świadek ten kilkakrotnie odwiedził oskarżoną w miejscu jej zamieszkania. Z jego zeznań wynika, że nie zauważył jakichkolwiek oznak stosowania przemocy ze strony oskarżonej wobec dzieci, nigdy nie natrafił na awanturę domową, z jego obserwacji wynika, że dzieci są zadbane, a w mieszkaniu panuje porządek.

Wiarygodne były także zeznania świadka A. C., pedagoga szkolnego, z których wynika, że P. N. nie sprawiała problemów wychowawczych. Świadek miał wiedzę odnośnie tego, że pokrzywdzona ma problem z porozumieniem się z matką, jednak negowała, aby sygnalizowała ona, że matka stosuje wobec niej przemoc fizyczną czy psychiczną. Z zeznań świadka wynikało również, że matka na bieżąco kontaktowała się ze szkołą oraz z wychowawcą. Świadek zeznał również, że oskarżona przyznała w rozmowie z nią, że w związku z tym, że córka nie reagowała na zwracaną przez matkę uwagę, ta w nerwach uderzyła ją z otwartej dłoni, ale zaznaczyła przy tym, że zdarzenie to miało charakter incydentalny.

Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka S. S. (1), który potwierdził, że oskarżona uderzyła pokrzywdzoną w twarz z otwartej dłoni. Zeznał również, że powodem zachowania oskarżonej było to, że pokrzywdzona po raz kolejny okłamała matkę oraz, że sytuacja ta była jednorazowa.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadków A. H., S. S. (2), P. S. oraz B. D., choć nie miały one istotnego znaczenia dla sprawy, gdyż świadkowie Ci nie mieli znaczącej wiedzy odnośnie sytuacji rodzinnej oskarżonej. Z ich zeznań wynika jedynie, że nie zaobserwowali żadnych niepokojących zachowań ze strony M. S..

Sąd nie znalazł również powodu, aby odmówić wiarygodności zeznaniom świadka J. W. (2), pracownika socjalnego. Świadek zrelacjonował przebieg rozmowy z oskarżoną oraz przebieg spotkania grupy roboczej z dnia 11 lutego 2016 roku.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania małoletniej G. N., która szczegółowo opisała sytuację panującą w domu, a w szczególności relację panującą pomiędzy oskarżoną, a pokrzywdzoną. Z jej zeznań nie wynika, aby M. S. znęcała się na P. N., w szczególności, aby stosowała wobec niej przemoc fizyczną czy też wyzywała ją słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe. Jednocześnie potwierdziła, że oskarżona jednorazowo uderzyła pokrzywdzoną z otwartej dłoni w twarz, choć nie była ona bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia, a wiedzę na ten temat miała z relacji oskarżonej i pokrzywdzonej.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka małoletniej M. K., choć uwzględnił to, że czerpała ona wiedzę na temat relacji P. N. z matką tylko i wyłącznie z relacji samej pokrzywdzonej.

Sąd nie wziął pod uwagę zeznań pokrzywdzonej P. N., które złożyła w postępowaniu przygotowawczym albowiem nie została wówczas zapytana czy korzysta z prawa do odmowy złożenia zeznań, a z prawa tego ostatecznie skorzystała składając stosowne oświadczenie na rozprawie w dniu 10 maja 2017 roku. W rezultacie Sąd nie wziął również pod uwagę opinii psychologicznej w sprawie małoletniego świadka – P. N..

Za wiarygodną Sąd uznał natomiast opinię psychologiczną sporządzoną na zlecenie KP P. celem określenia wiarygodności z psychologicznego punktu widzenia zeznań małoletniego świadka M. K. wraz z uzupełniającą opinią na rozprawie mając na uwadze fakt, że opinia ta została sporządzona rzetelnie i fachowo przez biegłego psychologa, posiadającego doświadczenie w zakresie oceny stanu psychicznego, oceny zdolności spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń. Nadto, żadna ze stron postępowania nie kwestionowała treści powyższej opinii.

Również autentyczności oraz prawdziwości treści zebranych w sprawie wymienionych powyżej dowodów z dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, wobec czego Sąd uznał je za w pełni przydatne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Oskarżona M. S. stanęła pod zarzutem tego, że w P. w okresie od 1 czerwca 2014 roku do 17 listopada 2015 roku znęcała się fizycznie i psychicznie nad osobą najbliższą, małoletnią córką P. N. urodzoną (...) poprzez szarpanie, popychanie, uderzanie po ciele, wyzywanie słowami wulgarnymi, powszechnie uznanymi za obraźliwe, nadmierne kontrolowanie, ponadto w dniu 17 listopada 2015 roku uderzyła ww. pokrzywdzoną małoletnią w twarz otwartą dłonią w wyniku czego P. N. wymiotowała, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.

Odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. podlega kto znęca się psychicznie i fizycznie nad osobą najbliższą lub osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy lub nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny. Ustawowe określenie "znęca się" oznacza działanie albo zaniechanie, polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dotkliwych cierpień moralnych, powtarzającym się w czasie albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75). Znęcanie się fizyczne może polegać między innymi na biciu, kopaniu, rzucaniu przedmiotami, poleceniu wykonywania upokarzających czynności, wyrzucaniu z domu, natomiast znęcanie psychiczne na lżeniu, wyszydzaniu, upokarzaniu, znieważaniu, czy kierowaniu gróźb bezprawnych. Czyn z art. 207 § 1 k.k. może zostać popełniony tylko z zamiarem bezpośrednim, gdyż znamię intencjonalne "znęca się",

charakteryzuje szczególne negatywne nastawienie sprawcy wyrażające się w chęci zadania pokrzywdzonemu cierpień fizycznych lub psychicznych.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie potwierdziło tego, że w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia M. S. znęcała fizycznie i psychicznie nad małoletnią córką P. N.. Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd ustalił, że w dniu 17 listopada 2015 roku pomiędzy oskarżoną, a pokrzywdzoną doszło do kłótni, w wyniku której M. S. uderzyła P. N. otwartą dłonią w twarz. Powodem kłótni było to, że P. N. po raz kolejny okłamała matkę. Jednocześnie ustalono, że zdarzenie to miało charakter incydentalny. Wprawdzie relacje oskarżonej z pokrzywdzoną nie zawsze układały się idealnie i wielokrotnie dochodziło pomiędzy nimi do kłótni, gdyż P. N. nie respektowała ustalonych przez matkę zasad, dotyczących m. in. korzystania z Internetu czy telefonu oraz powrotów do domu przed godziną 20.00 i związku z tym często okłamywała matkę, ale nigdy wcześniej oskarżona nie podniosła ręki na pokrzywdzoną. M. S. wykazuje duże zainteresowanie sytuacją P. N., do czasu zdarzenia z listopada 2015 roku zawsze była w stałym kontakcie ze szkołą oraz z wychowawcą. Jednocześnie zawsze wymagała od córki przestrzegania jasno określonych zasad, co wynikało z troski o jej dobro. W tym miejscu podkreślić należy, że wszelkie zakazy, nakazy, czy ograniczenia wprowadzane przez rodziców wynikają z władzy rodzicielskiej, i o ile mieszczą się w granicach ogólnie przyjętych norm, stanowią realizację tejże władzy rodzicielskiej, a nie przejaw znęcania się. Poza incydentalnym zdarzeniem z dnia 17 listopada 2015 roku Sąd w przedmiotowym postępowaniu nie dokonał ustalenia, aby oskarżona przekraczała swoim zachowaniem normy realizacji władzy rodzicielskiej.

Mając na uwadze powyższe nie można przypisać oskarżonej tego, że w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia znęcała się fizycznie i psychicznie nad małoletnią córką P. N., tj. czynu z art. 207 § 1 k.k.

W tym miejscu wskazać należy, że kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną odpowiada za czyn z art. 217 § 1 k.k. Naruszeniem nietykalności cielesnej są wszystkie czynności, mające wymiar fizyczny, oddziałujące na ciało innej osoby, które nie są przez nią akceptowane.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że zachowanie oskarżonej polegające na uderzeniu pokrzywdzonej otwartą dłonią w twarz stanowi naruszenie nietykalności cielesnej w rozumieniu art. 217 § 1 k.k. Dlatego też Sąd przyjął dla czynu oskarżonej kwalifikację z art. 217 § 1 k.k.

Zgodnie z dyspozycją art. 66 § 1 k.k., Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Odnosząc się do przedstawionego powyżej stanu faktycznego, Sąd nie miał wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu jak i winy oskarżonej M. S. albowiem uderzając pokrzywdzoną w twarz otwartą dłonią wypełniła znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. Czyn oskarżonej był zawiniony, ponieważ ze względu na wiek i poczytalność jest ona zdolna do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które nakazywałyby przyjąć, że zaistniały okoliczności wyłączające winę oskarżonej w rozumieniu przepisów kodeksu karnego. Sąd uznał oskarżoną M. S. za winną w ramach zarzucanego jej czynu, ustalając że w P. w okresie czasu od 1 czerwca 2014 roku do 17 listopada 2015 roku naruszyła nietykalność cielesną swojej małoletniej córki P. N., uderzając ją otwartą dłonią w twarz, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonej M. S. za udowodnioną Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszym przypadku istnieją przesłanki do zastosowania wobec oskarżonej dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Za warunkowym umorzeniem postępowania przemawia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu, który nie jest znaczny. Sąd, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez M. S. wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynów oraz brak negatywnej motywacji oskarżonej. Wydając rozstrzygnięcie o warunkowym umorzeniu postępowania wobec

oskarżonej M. S., Sąd miał również na uwadze, że oskarżona nie była do tej pory karana sędownie i prowadzi ustabilizowany tryb życia. W ocenie Sądu tak właściwości jak i warunki osobiste, jak i dotychczasowy sposób życia oskarżonej wskazują na to, że mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie ona przestrzegała porządku prawnego. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że oskarżona żałowała swojego postępowania i było jej wstyd, że tak się zachowała, a samo zachowanie stanowiło wynik kolejnego zachowania pokrzywdzonej nie realizującej nałożonych na nią przez matkę obowiązków. W ocenie Sądu orzeczony roczny okres próby będzie wystarczający dla zweryfikowania słuszności postawionej M. S. pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Stosownie do treści art. 67 § 3 k.k., Sąd umarzając warunkowo postępowanie karne, może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej M. S. świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie pieniężne w ocenie Sądu będzie dodatkową, odczuwalną represją karną, jaka wzmocni w oskarżonej na przyszłość poczucie konieczności przestrzegania norm prawnych.

W punkcie 3 wyroku, Sąd na podstawie powołanych w nim przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. E. kwotę 1.254,60 zł, w tym podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków kuratora dla małoletniej P. N..

O kosztach postępowania oraz o opłacie Sąd orzekł na podstawie przepisów powołanych w punkcie 4 wyroku. Zasadą jest ponoszenie przez oskarżonego kosztów postępowania w razie uznania jego winy, co miało miejsce w niniejszej sprawie, a Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonej z tego obowiązku. Poniesienie kosztów procesu stanowi również istotny element wychowawczy wyroku.

SSR Robert Kubicki